

Ministeriet mente herefter at burde opretholde de i Fjor foreslaaede Ændringer i uforandret Skikkelse.

Det i denne Samling forelagte Lovforslag indeholdt imidlertid en Række *yderligere Ændringer*, til Dels af vidtrækkende Betydning. Disse Ændringer tog for det første Sigte paa at *nedsætte Aldersgrænsen for Adgangen til Aldersrente fra 65 til 60 Aar* og at lade Forhøjelsen af Grundbeløbet ved Opsættelse med Begærings Indgivelse indtræde lidt tidligere end før. Dernæst indeholdt Forslaget Bestemmelser om *Tilskud til kommunalt Boligbyggeri* til Nedbringelse af Huslejen for Aldersrentenydere og om *Forhøjelse af Grænsen for de personlige Tillæg til Alders- og Invaliderenten*. Endvidere ændrede Regler om *Fribefordringsretten* og om Forhøjelse af Aldersgrænsen for de Børn, over for hvem de i Folkeforsikringslovens Kap. XXIV omhandlede *Helbredelsesforanstaltninger* m. v. kan træffes. I Forbindelse med de foreslaaede Forbedringer for de forsikrede var *Invalidepræmien* forhøjet.

Under Sagens Behandling i *Folketinget* foretoges endnu et Par Ændringer i Folkeforsikringsloven (om en længere Ventetid ved *bidragydende Sygekassemedlemmers Overgang* til at blive nydende Medlemmer og om Inddragelse af *Fribefordringsudgifter* under mellemkommunal Refusion), medens Ændringsforslag af forskellige Mindretal forkastedes. Lovforslaget vedtoges med Tilslutning af Regeringspartierne og Det kommunistiske Parti. Venstre og Det konservative Folkeparti stemte imod.

I nedenstaaende Redegørelse for Lovens Hovedindhold er først omtalt Bestemmelserne vedrørende Alders- og Invaliderenten, og hvad dermed staar i Forbindelse. (Nr. 1—7). Derefter følger en kort Redegørelse for Lovens øvrige Indhold.

1. Den betydningsfuldeste Ændring er *Nedsættelsen af Aldersgrænsen for Adgang til Aldersrente fra 65 til 60 Aar*. Dette var Grænsen efter Alderdomsunderstøttelsesloven, men ved Aldersrenteloven af 7. August 1922 blev Grænsen flyttet til det 65. Aar ud fra den Betragtning, at Personer i Alderen 60—65 Aar i Almindelighed ikke kunde siges at være erhvervsudygtige. 65-Aars Grænsen har imidlertid aldrig været absolut, og Folkeforsikringslovens § 38, Stk. 4, hjemlede i Lighed med Aldersrenteloven af 1. Juli 1927 Kommunalbestyrelsen Ret til, naar »svigtende Helbred eller andre ganske særlige Omstændigheder« talte derfor, og en kvali-